

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně **Bc. M. M.**, zast. Mgr. Radslavem Janečkem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 44, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 29. 11. 2012, č. j. 17908/12-1400-705264,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 29. 11. 2012, č. j. 17908/12-1400-705264, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 20 456 Kč k rukám Mgr. Radslava Janečka, advokáta se sídlem Brno, Bubeníčкова 44, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 11. 1. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 29. 11. 2012, č. j. 17908/12-1400-705264, kterým Finanční ředitelství v Brně zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí

Finančního úřadu Brno IV – výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 28. 8. 2012, č. j. 277527/12/291960707978, s tím, že všechny podmínky pro vydání výzvy byly splněny.

II. Obsah žaloby

[2] V rámci žaloby žalobce především namítl, že poté, co mu po doručení výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem vzniklo právo nahlížet do spisu, zjistil, že prvostupňový správce daně nesplnil svoji povinnost vymáhat nedoplatek daně na daňovém subjektu ani k datu vystavení výzvy ani k datu jejího doručení. Dle žalobce se správce daně omezil pouze na formální zjištění majetku daňového dlužníka v ČR za situace, kdy daňový dlužník má trvalý pobyt ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska (dále též „Spojené království“). Formální kroky k prověření majetku daňového dlužníka ve Spojeném království učinil správce daně až tři dny poté, co žalobce nahlížel do spisu. Dle žalobce tedy nebyly splněny podmínky pro vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem.

[3] Dále žalobce namítl pochybení při vedení daňového spisu, který nebyl veden v souladu s daňovým řádem, neboť dokumenty byly řazeny bez časové posloupnosti, z čehož podle žalobce vyplývá pochybnost o pravdivosti a úplnosti spisu. Zároveň žalobce nesouhlasil ani s obsahem některých úředních záznamů a s postupy správce daně při osobním jednání se žalobcem.

[4] Zároveň žalobce namítl, že správce daně k němu nepřistupoval řádně jako daňovému subjektu, když ho nevyzval k předložení znaleckého posudku na určení hodnoty nemovitosti a vyměřil daň podle pomůcek, čímž ho zkrátil na právu zapojit se do vyměřovacího řízení. Podle žalobce správce daně pouze žalobce vyzval k předložení znaleckého posudku v rámci součinnosti třetí osoby v době, kdy žalobce nebyl účastníkem řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[5] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 22. 2. 2013, nejprve rekapituloval daňové řízení a obsah žaloby a následně se vyjádřil k jednotlivým námitkám, se kterými vyjádřil nesouhlas. Tvzení o předčasnosti výzvy je dle žalovaného neopodstatněné. V této souvislosti poukázal žalovaný na to, že vymáhání daní je upraveno daňovým řádem, žalovaný ve věci provedl lustraci majetku daňového dlužníka a dospěl ke zjištění, že daňový dlužník nemá žádný postižitelný majetek a není možné přistoupit k vymáhání nedoplatku podle daňového řádu. Námitky nedostatečnosti lustrace majetku označil žalovaný za neopodstatněné a odkázal na spisový materiál. K vymáhání v rámci mezinárodní spolupráce žalovaný uvedl, že k ní lze přistoupit až po vyčerpání prostředků národního vymáhání a jelikož není upraveno daňovým řádem, nelze jej označit za jeden ze způsobů vymáhání. Žalovaný dále konstatoval, že daňový nedoplatek lze souběžně vymáhat jak po dlužníkovi, tak po ručiteli. V případě vymáhání proti manželce daňového dlužníka žalovaný uvedl, že nebyl zjištěn žádný majetek ve společném jmění manželů.

[6] Následně žalovaný jako neopodstatněné označil námitky týkající se vedení spisu, obsahu a významu úředních záznamů.

[7] V případě námitek týkajících se postavení daňového ručitele v daňovém řízení žalovaný konstatoval, že ručitel nemá v nalézací fázi daňového řízení postavení daňového subjektu. Tím se stává až po vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku, avšak výzvou nezačíná nové nalézací řízení a nelze daň nově stanovit.

[8] Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, doručenou soudu dne 26. 7. 2013, ve které reagoval na stanovení ceny nemovitosti pro účely zdanění správcem daně. Jednak uvedl, že správce daně nereagoval na jeho nabídku zpracování znaleckého posudku v nalézacím řízení a jednak mu ani nebyla poskytnuta žádná lhůta na jeho zpracování, čímž bylo proti němu postupováno nepřiměřeně tvrdě. Dále žalobce vytkl vady ocenění provedeného správcem daně. V následující části opětovně žalobce vytkl procesní pochybení správce daně při úkonech vůči žalobci a předčasnost výzvy s ohledem na absenci mezinárodního vymáhání nedoplatku po daňovém dlužníkovi.

[9] V navazujících podáních jak žalobce tak žalovaný setrvali na svých stanoviscích.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **nebylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.

[11] Žalobní námitky v souzené věci lze rozdělit do tří skupin. V první řadě brojil žalobce již proti samotnému vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, dále brojil žalobce proti procesním pochybením správce daně při vedení daňového spisu a konečně ve třetí skupině námitek brojil žalobce proti postupu správce daně ve vztahu k žalobci jako účastníku vyměřovacího, resp. nalézacího řízení.

IV.a Vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem

[12] Podle ustanovení § 171 odst. 3 daňového řádu lze výzvu ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem vydat, pokud nebyl nedoplatek uhrazen daňovým subjektem, ačkoliv byl daňový subjekt o jeho úhradu bezvýsledně upomenut, a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání na daňovém subjektu, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné; výzvu ručiteli lze vydat rovněž po zahájení insolvenčního řízení vůči daňovému subjektu.

[13] Na základě uvedeného ustanovení lze konstatovat, že zákon stanovuje několik podmínek, které musí být splněny kumulativně. Těmito podmínkami jsou: a) existence daňového nedoplatku, b) neuhrazení daňového nedoplatku daňovým subjektem, c)

bezvýsledné upomenutí daňového dlužníka o existenci daňového nedoplatku, d) neuhrazení daňového nedoplatku ani při jeho vymáhání na daňovém subjektu (pokud není zřejmé, že by vymáhání bylo prokazatelně bezvýsledné). Z nutnosti kumulativního naplnění uvedených podmínek vyplývá, že v případě nesplnění byť i jediné z uvedených podmínek, nelze považovat výzvu k zaplacení daňového nedoplatku za zákonnou, resp. vydanou v souladu se zákonem.

[14] V souzené věci žalobce činí spornou otázku, zda byla naplněna podmínka neuhrazení daňového nedoplatku ani při jeho vymáhání na daňovém subjektu (pokud není zřejmé, že by vymáhání bylo prokazatelně bezvýsledné). Základem argumentace žalobce je absence úkonů správce daně směřujících k vymáhání daňového nedoplatku v zahraničí před vydáním výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem. V této souvislosti soud poukazuje na zcela specifickou situaci v souzené věci, kdy daňový dlužník v době vyměření daně, ani v době jejího vymáhání, neměl pobyt na území České republiky. Této skutečnosti si musel být správce daně podle obsahu správního spisu vědom.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření oproti tomu vymezuje vymáhání daňového nedoplatku jako úkony na čistě národní úrovni, když ztotožňuje pojem „vymáhání daňového nedoplatku“ s úkony podle Hlavy V, dílu pátého daňového řádu.

[16] S tímto hodnocením soud s přihlédnutím k podstatě souzené věci nemůže souhlasit. Závěry žalovaného jsou totiž přísně formální a abstrahují od reálně jediné možnosti jak vymoci daňový nedoplatek po daňovém dlužníku, tedy od vymáhání nedoplatku v cizině. Správce daně sám ve vyjádření naznačuje nemožnost vymoci nedoplatek ze zahraničí (což odůvodňuje svými předchozími zkušenostmi) a namísto vyvinutí snahy vymoci nedoplatek na daňovém dlužníku se snaží v zásadě okamžitě uspokojit na ručiteli, o kterém z lustrací majetku zjistil, že je schopen daňový nedoplatek uhradit. Případný spor mezi ručitelem a daňovým dlužníkem je pak v rovině soukromoprávní a je pouze na ručiteli, zda se domůže svých práv soukromoprávní cestou. Zjednodušeně řečeno správce daně přikročil k jistému vymožení daňového nedoplatku od ručitele, aniž se vůbec pokusil vymoci nedoplatek od daňového dlužníka z ciziny, a to aniž by k tomu měl věcný nebo právní důvod.

[17] Po právní stránce je argumentace žalovaného ztotožněním pojmu „vymáhání daňového nedoplatku“ s úkony podle Hlavy V, dílu pátého daňového řádu, chybná. Žalovaný vymáhání omezuje jen na úkony v národním měřítku s tím, že se (ve vyjádření k žalobě, nikoliv v rozhodnutí samotném) zaštituje absencí úpravy mezinárodního vymáhání v národním právním řádu. V souzené věci mělo být vymáháno proti osobě s domicilem na území Spojeného království, tedy proti osobě s pobytem na území Evropské unie a v zemi vázané právem Evropských společenství.

[18] V případě vymáhání daňového nedoplatku po daňovém dlužníku s pobytem mimo území ČR je třeba zkoumat, zda vymáhání daňového nedoplatku v jiném členském státě Evropské unie neumožňuje právo ES. Při tomto zkoumání lze dospět závěru, že vymáhání daňových nedoplatků je v rámci Evropské unie upraveno Směrnicí Rady č. 2010/24/EU, kterou byla zrušena směrnice č. 2008/55/ES. Podle čl. 10 odst. 1 Směrnice Rady Na žádost

dožadujícího orgánu dožádaný orgán vymáhá pohledávky, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě.

[19] Komunitární právo má povahu nikoliv mezinárodní, ale nadnárodní, vykazující všeobecnou přednost před národním právem. Z toho vyplývá, že je-li mezinárodní vymáhání daňových nedoplatků umožněno komunitárním právem, pak orgány daňové správy mají možnost toho využít a daňové nedoplatky zjednodušeným postupem vymáhat i po osobách, které se nachází na území jiných členských států Evropské unie. Mají-li možnost orgány daňové správy činit opatření k vymození daňového nedoplatku po primárním daňovém dlužníku, pak z obecného principu subsidiarity ručení vyplývá, že nejprve musí správce daně vynaložit veškerou možnou snahu k vymození daňového nedoplatku po primárním daňovém dlužníku a teprve potom se může uspokojovat z majetku ručitele. Samotná skutečnost, že určitý institut není upraven přímo v národním právním řádu, ale toliko v komunitárním právu, nezakládá oprávnění daňové správy na takový institut rezignovat a pomíjet ho. Konečně v řadě jiných případů jsou i v rámci daňového práva aplikovány normy komunitárního práva daňovou správou přímo ve vztahu k daňovým subjektům. Správce daně tak v souzené věci nepovažoval zjevně aplikaci institutů komunitárního práva za rovnocennou úpravě daňového řádu. Ze strany soudu nelze akceptovat závěr, že snad vymáhání daňového nedoplatku v rámci mezinárodní spolupráce je kvalitativně horší, resp. neplnohodnotné proti vymáhání v rámci toho kterého státu. V takovém případě by totiž v případech, kdy by byl daňový dlužník osobou s domicilem mimo ČR a bez majetku na území ČR, zcela postrádala smysl povinnost daňového dlužníka uhradit daň, přičemž takové případy mohou být právě při prodeji nemovitostí (a výběru daně z převodu nemovitostí) typické. Takový závěr by sám o sobě mohl vést k daňovým podvodům, zakládá nerovnováhu mezi postavením jak daňových dlužníků, tak ručitelů s domicilem v různých členských státech EU, tedy je v rozporu s principem zákazu diskriminace, když zvýhodňuje osoby s domicilem mimo území ČR, a v konečném důsledku přenáší odpovědnost za ochranu práv ručitele na samotného ručitele namísto realizace ochrany poskytované mu právem a povinnostmi orgánů daňové správy jako projevu subsidiárního charakteru ručení.

[20] Správce daně nikde ve svém rozhodnutí netvrdí, že by vymáhání daňového nedoplatku po daňovém dlužníku nebylo možné, ani netvrdí, že by k takovému vymáhání neměl prostředky nebo oprávnění. Naopak, Finanční ředitelství v Brně samo odkazuje na podání žádosti o vymáhání pohledávky v zahraničí a na její přijetí, ale nevyvozuje z toho žádný důsledek ve vztahu k ručiteli. S argumentem žalobce, že nejsou splněny podmínky pro vymáhání nedoplatku po ručiteli, když v době vydání výzvy nebyl ani učiněn pokus o vymáhání ve Spojeném království a v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyl podle obsahu daňového spisu znám výsledek žádosti o mezinárodní pomoc, se Finanční ředitelství v Brně po právní stránce vůbec nevypořádalo. Ve vyjádření se sice žalovaný snaží předestřít alespoň základní argumentaci a následně odkazuje na subsidiaritu mezinárodního vymáhání, ale ta v souzené věci nemohla znamenat prakticky žádnou prodlevu, neboť ve vztahu k daňovému subjektu proběhla pouze lustrace majetku a žádné úkony faktického vymáhání nebyly správcem daně učiněny. Shrnutí dosavadních zkušeností žalovaného ohledně doby vymáhání na základě žádosti o mezinárodní pomoc nemůže být a priori důvodem pro pomínutí této možnosti. Je zjevné, že žalovaný se k mezinárodnímu vymáhání staví tak, jakoby touto cestou nemohlo být dosaženo vymození daňového nedoplatku, tedy

jako k možnosti, kdy je vymáhání prokazatelně bezvýsledné. To ale s ohledem na subsidiaritu ručení nelze jako obecný princip akceptovat. Ze správního spisu vyplývá, že daňová správa Spojeného království na podanou žádost promptně reagovala a není tak vůbec zřejmé, že by snad neaktivitou dožádané správy mohlo dojít k ohrožení vymáhání daňového nedoplatku.

[21] V souzené věci přistoupil správce daně k vymáhání daňového nedoplatku po ručiteli ještě dříve, než vůbec využil veškerých svých oprávnění a možnosti k vymození daňového nedoplatku, a to za situace, kdy správce daně věděl, že daňový dlužník nemá majetek v ČR a že má domicil na území Spojeného království, dále věděl, že ručitel je schopen uhradit daňový nedoplatek. Z postupu správce daně, jak je zachycen ve správním spise, spíše než snaha o vymození daňového nedoplatku po primárním daňovém dlužníku vyplývá, že správce daně pouze zvolil subjekt, u kterého je vymáhání efektivně jednodušší, což je v příkrém rozporu s právní úpravou a podstatou ručení jako takového.

IV.b Dotčení žalobce na právech souvisejících s vyměřením daně

[22] Námitky ve vztahu k pochybením správce daně při vyměření daně vznesl žalobce až v rámci podané žaloby. Tyto námitky jsou částečně důvodné.

[23] Nedůvodná je ta část námitek žalobce, kde žalobce namítá, že měl být vyzván ve vyměřovacím řízení k předložení znaleckého posudku a daň neměla být vyměřena podle pomůcek. V rámci vyměřovacího řízení nebyl žalobce účastníkem daňového řízení a nemohl tedy jakkoliv ovlivnit způsob vyměření daně. Správce daně k žalobci správně přistoupil jako toliko k třetí osobě a vyzval ji k součinnosti. Nicméně je zřejmé, že žalobce nesouhlasí s výší doměřené daně, a na podporu svého tvrzení o nesprávně vyměřené výši daně navrhuje zpracování znaleckého posudku. Samotné vyměření daně nepředstavuje nezvratnou výši daně, kterou je povinen ručitel uhradit. Z podstaty ručení vyplývá (jak na to opakovaně ve vztahu k úpravě zákona o rodině odkazovala i judikatura), že teprve v okamžiku výzvy se aktivuje role ručitele a ten teprve v ten okamžik může uplatňovat svoje námitky, které ale logicky mohou směřovat i proti výši proti němu vymáhané povinnosti.

[24] Podle ustanovení § 171 odst. 5 daňového řádu lze v rozhodnutí o odvolání snížit nedoplatek, který má být ručitelem uhrazen, jako výsledek doměřovacího řízení nebo řízení o dozorčím prostředku vůči rozhodnutí o stanovení daně, za kterou ručitel ručí. V případě, že takto nelze změnit výši stanovené daně v důsledku uplynutí lhůty pro stanovení daně, lze při uznání důvodů, že původní daň byla stanovena nesprávně, snížit nedoplatek, který má být ručitelem uhrazen, pouze vůči ručiteli.

[25] Citované ustanovení jasně upravuje možnosti, jak zohlednit námitky ručitele proti výši vyměřené daně. Žalobce v rámci žaloby (a v rámci upřesnění žalobních bodů v navazujících podáních) uplatnil způsobilé námitky jak proti způsobu vyměření daně, tak i proti výši vyměřené daně. Jelikož tyto námitky ale byly vzneseny až v žalobě, nebylo o nich rozhodováno v rámci odvolacího řízení. Rozhodnutí o výši daně, resp. o uplatnění postupů uvedených v ustanovení § 171 odst. 5 daňového řádu, je plně na správci daně, resp.

žalovaném a soud nemůže v této fázi řízení nahrazovat činnost žalovaného při přezkumu výše daňové povinnosti. Bude na žalobci, aby v dalším řízení před žalovaným dostatečně určitě a konkrétně formuloval své námitky ve vztahu k výši vyměřené daně a své námitky také dostatečně důkazně podpořil. V každém případě ale nelze akceptovat postup, při kterém by žalovaný námitky žalobce ve vztahu k výši vyměřené daně paušálně odmítl s odkazem na ukončení vyměřovacího řízení a skutečnost, že žalobce nebyl účastníkem vyměřovacího řízení.

[26] Nicméně je potřeba zdůraznit, že k vypořádání námitek, které se vztahují k pochybení při vyměření daně primárnímu daňovému dlužníku, lze přistoupit teprve poté, co se ručitel stane účastníkem daňového řízení, tedy nejdříve poté, co mu je doručena řádná výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem (tedy výzva, k jejímuž vydání jsou splněny všechny předpoklady). K tomu však v souzené věci nedošlo. Primárním pochybením správce daně není nezohlednění skutečností vážících se k vyměření daně primárnímu dlužníku, ale vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem aniž by byly splněny podmínky pro vydání předmětné výzvy. Z pohledu soudu je tedy v této fázi řízení zcela nadbytečné zabývat se námitkami proti vyměření daně primárnímu dlužníku v konkrétní rovině.

IV.c Pochybení při vedení daňového spisu a postup pracovníků správce daně

[27] Soudu předložený spisový materiál byl řazen chronologicky a nevyplývají z něj pochybení při jednání správce daně se žalobcem. Tyto námitky tedy soud na základě předloženého materiálu neshledal důvodnými.

V. Shrnutí a náklady řízení

[28] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), když se zcela nedostatečně vypořádává s odvolací námitkou nesplnění podmínek pro vymáhání nedoplatku po ručiteli, když v době vydání výzvy nebyl ani učiněn pokus o vymáhání ve Spojeném království a v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyl podle obsahu daňového spisu znám výsledek žádosti o mezinárodní pomoc. Zároveň soud považuje i velmi obecné závěry Finančního ředitelství v Brně a postup správce daně za nezákonný (podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.), neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem byla vydána dříve, než byly učiněny jakékoliv reálné úkony směřující k vymáhání daňového nedoplatku po primárním daňovém dlužníku s domicilem mimo území ČR, avšak s domicilem ve členském státě Evropské unie. Závěrem soud zdůrazňuje, že v případě, kdy nemá primární daňový dlužník žádný majetek na území ČR, ale zároveň se zdržuje v jiném členském státě Evropské unie, je podmínkou uplatnění výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, aby byl učiněn pokus o vymáhání daňového nedoplatku v cizině na základě předpisů práva ES. Jiný postup správce daně zakládá nerovnováhu mezi postavením daňových dlužníků a ručitelů s domicilem v různých členských státech EU a je v rozporu s principem zákazu diskriminace.

[29] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[30] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky a podání navazujícího vyjádření ve věci) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb., tj. 14.400 Kč, dále náhradu hotových výdajů za čtyři úkony právní služby dle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb., tj. 1.200 Kč, DPH z obou uvedených částek ve výši 21 %, tj. 2.856 Kč a částku 4.000 Kč za zaplacené soudní poplatky za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, tedy celkem 20.456 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. srpna 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu